

ΙΒ ΓΚΑΡΝΕΤ

ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ
ΑΔΕΛΦΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΙΝΑ ΛΩΜΗ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Ἐπτά υπέρροχα ἀδέλφια

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Μ. Βενετούλιας*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Family from One End Street*

© 2005 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-117-5

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη ρησπιτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

IB ΓΚΑΡΝΕΤ

Επτά υπέροχα αδέλφια

*Χρυσό μετάλλιο για το χιούμορ και
την αλήθεια των χαρακτήρων του*

Μετάφραση
ΜΑΡΙΝΑ ΛΩΜΗ

αγκυρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Η κυρία Ραγκλς ήτανε πλύστρα και ο σύζυγός της σκουπιδιάρης. «Πράγμα πολύ ταιριαστό», συνήθιζε να λέει, παρόλο που ήταν δύσκολο ν' αποφασίσει αν αυτό αναφερόταν στον ίδιο τον κύριο Ραγκλς, ή στο γεγονός πως κατά κάποιον τρόπο και οι δυο τους είχαν να κάνουν με την καθαριότητα των άλλων.

Τον κύριο Ραγκλς τον έλεγαν Τζόγια και οι φίλοι του τον φώναζαν Τζον, για συντομία. Η γυναίκα του διέθετε μια ολόκληρη ποικιλία ονομάτων γι' αυτόν: «Έλα εδώ, Τζο», «Ε, εσύ», «Μπαμπά», «Γέρο», και όταν είχε ιδιαίτερος καλή διάθεση, ή μερικές φορές τα κυριακάτικα απογεύματα, «Χρυσέ μου».

Το όνομα της κυρίας Ραγκλς ήταν Ρόζι και κανείς, εκτός από τα παιδιά της, δεν σκέφτηκε ποτέ να την φωνάξει διαφορετικά. Η οικογένεια Ραγκλς είχε ένα σωρό παιδιά – αγόρια και κορίτσια, κι ένα μωρό που ήταν αγόρι, μα που για την ώρα δεν λογαριαζόταν ούτε για αγόρι ούτε για κορίτσι...

Οι γείτονες λυπούνταν τον Τζο και τη Ρόζι που είχαν μια τόσο μεγάλη οικογένεια, και την ονόμαζαν «βικτο-

ριανή» οικογένεια. Μα ο σκουπιδιάρης και η γυναίκα του ήταν περήφανοι για τα πολλά τους αγόρια και κορίτσια, που μεγάλωναν όλα όμορφα και γερά το ένα πίσω από το άλλο, σαν τα σκαλοπάτια της σκάλας, και που μπορούσαν να περνάνε τα ρούχα τους από το ένα στο άλλο μέχρι το μωρό, έτσι που χειμώνα-καλοκαίρι η κυρία Ραγκλς είχε ν' αγοράσει μόνο δυο σειρές ρούχα, αγορίστικα και κοριτσίστικα, εκτός από τις μπότες.

Στο σπιτικό των Ραγκλς μιλούσαν συχνά για τις μπότες. Όλο τρυπούσαν και τις έπαιρναν στο μικρό μαγαζάκι της γωνίας «για σόλες και τακούνια» και για να τις «ενισχύσουν» με μικρά κομματάκια σίδηρο ή λάστιχο, με την ελπίδα να τις κάνουν να βαστάξουν λίγο περισσότερο. Σχεδόν κάθε βδομάδα μπορούσες να δεις έναν από τους μικρούς Ραγκλς να τρέχει με μια μπότα σε κάθε του χέρι στο μαγαζί, ή να γυρίζει μ' ένα χοντρό δέμα κακοτυλιγμένο μέσα σε παλιό καφετί χαρτί.

Η οικογένεια Ραγκλς ζούσε σε μια μικρή πόλη – πράγμα που σημαίνει πως υπήρχαν τρεις κινηματογράφοι κι ένα κατάστημα γενικού εμπορίου, σε πέντε λεπτών απόσταση από την πόρτα τους, αλλά ούτε ένα πράσινο λιβάδι δίχως τη θέα ενός σπιτιού μ' ένα φράχτη απλώς με μερικά δέντρα τριγύρω, εκτός αν περπατούσες για μισή ώρα. Η πόλη ονομαζόταν Ότγουελ απ' όλους, εκτός από τον σιδηροδρομικό σταθμό και τις διαφημίσεις, όπου έπαιρνε το όνομα «Ότγουελ πάνω στον Όουζ». Αυτό ήταν πολύ παραπλανητικό, καθώς ανακάλυπταν γρήγορα πολλοί επισκέπτες που ξεκινούσαν από το Λονδίνο το καλοκαίρι, δελεασμένοι από τις αφίσες του Όουζ με το Ότγουελ, και το περίφημο κάστρο που

υψωνόταν στις όχθες του. Γιατί, στην πραγματικότητα, ο Όουζ, ένα λασπερό ποταμάκι, κυλούσε ανάμεσα στα λιβάδια προς τη θάλασσα, σε έξι μίλια απόσταση έξω από την πόλη. Υπήρχε μόνο ένα μέρος που έκανε στροφή προς τα μέσα, σαν από περιέργεια για να δει με τι έμοιαζε η πόλη, κι αυτό ήταν μόλις πίσω από τον σταθμό, έτσι που μόνο η σιδηροδρομική γέφυρα και το κουτί με τους σηματοδότες μπορούσες στ' αλήθεια να πεις ότι βρίσκονται πάνω στον Όουζ, και η σιδηροδρομική εταιρεία το εκμεταλλευόταν όσο μπορούσε καλύτερα.

Οι Ραγκλς ζούσαν στον αριθμό ένα της οδού Ουάν Εντ, που βρισκόταν στη μέση της πόλης, πιο κοντά στο κατάστημα του γενικού εμπορίου και στους κινηματογράφους και πιο μακριά από τα λιβάδια. Από τη Δευτέρα μέχρι την Παρασκευή το πρωί, το σπίτι, πολύ παλιό και πολύ μικρό, ήταν γεμάτο ατμούς, κι από τη μурωδιά από τα υγρά ρούχα που στέγνωσαν, την Παρασκευή το απόγευμα και το Σάββατο αεριζόταν λιγάκι κι όταν έφτανε η Κυριακή, ήταν μόνο καθαρό και συγυρισμένο όσο και οποιοδήποτε άλλο σπίτι στην πόλη. Απέξω κρεμόταν μια γαλάζια πινακίδα, όπου πάνω της ήταν ζωγραφισμένα με μεγάλα άσπρα γράμματα οι λέξεις: «Ιδανικό πλυντήριο. Προσεκτική δουλειά στο χέρι» κι από κάτω, με μικρότερα γράμματα, οι μυστηριώδεις λέξεις: «Πλύσιμο τσάντας».

Στο πίσω μέρος βρισκόταν μια μικρή αυλή όπου, όταν έκανε καλό καιρό, κρεμούσαν τα πλυμένα ρούχα για να στεγνώσουν. Εκεί ο κύριος Ραγκλς, όταν είχε ελεύθερο χρόνο, καλλιεργούσε μερικά φυτά και διατηρούσε τρεις κόττες μέσα σ' ένα παλιό κουτί από σαπούνι. Τ' όνειρό

του ήταν ν' αποκτήσει ένα γουρούνι και μερικές φορές, επειδή ήταν σκουπιδιάρης, έβλεπε εφιάλτες που έπαιρναν την όψη ενός υγειονομικού επιθεωρητή.

Η Λίλι Ρόουζ (που σημαίνει κρίνο και τριαντάφυλλο), ήταν η πρωτότοκη της οικογένειας Ραγκλς. Δώδεκα χρόνων και κάτι, φοιτούσε κιόλας στην προτελευταία τάξη του σχολείου και τα κατάφερνε μια χαρά με τον κύλινδρο σιδερώματος στο σπίτι. Το μεγάλο της βάσανο στη ζωή ήταν το όνομά της, γιατί ήταν ένα κοριτσάκι κοκκινομάλλικο και παχουλό χωρίς την παραμικρή ομοιότητα με κανενός είδους κρίνο ή τριαντάφυλλο ούτε και με κανένα άλλο λουλούδι, εκτός ίσως από το κουνουπίδι, αλλά, καθώς έλεγε μερικές φορές αναστενάζοντας, θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα. Πράγματι θα μπορούσε. Κόντευπε να γίνει, εξάλλου.

Μια μέρα, πριν παντρευτούν, η Ρόζι και ο Τζο πήγαν μια εκδρομή στο Λονδίνο. Ανάμεσα στ' άλλα πράγματα που επισκέφθηκαν ήταν και η γκαλερί Τέιτ, όπου είδαν έναν πίνακα «όμορφο», σύμφωνα με τα γούστα που είχε η Ρόζι και «τόσο φυσικό», παρόλο που σε μπέρδευε κάπως. Ονομαζόταν «Γαρίφαλο, Κρίνο, Τριαντάφυλλο» και παρίστανε δυο παιδιά το δειλινό ανάμεσα στα λουλούδια, να κρεμάνε γιαπωνέζικα φαναράκια. Η Ρόζι είχε αμφιβολίες για το αν ο τίτλος αναφερόταν στα λουλούδια ή στα παιδιά. Το κάθε όνομα άρχιζε από κεφαλαίο γράμμα, αλλά τα πραγματικά λουλούδια ήταν κάπως συγκεχυμένα, ενώ τα παιδιά ξεχώρισαν αρκετά. Αλλά, πάλι, γιατί το «Κρίνο» ήταν γραμμένο δυο φορές; Κι από την άλλη, ήταν δυνατόν να ονομάσει κανείς ένα παιδί «Γαρίφαλο»;

Όταν η Ρόζι ζήτησε τη γνώμη του Τζο γι' αυτό, της απάντησε ότι δεν ήξερε κι ότι απορούσε με το όνομα του καλλιτέχνη που ήταν γραμμένο στη γωνία –Σάρτζεντ (λοχίας)– και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς οι στρατιωτικοί έβρισκαν καιρό για τέτοιες δουλειές, μόλο που πάντοτε άκουγε να λένε πως ο στρατός ήταν εύκολη δουλειά.

– Και είναι και γραμμένο λάθος, είπε η Ρόζι κοιτάζοντάς το από πιο κοντά. Το έχουν γράψει έτσι επίτηδες για να το προσέξεις, τα ξέρω εγώ αυτά. Ο θεός μου ήταν στην αστυνομία και θα γινόταν αρχιφύλακας αν δεν τον έπιαναν μια νύχτα να βάζει παγίδες για κουνέλια. Βλέπεις, μάζευε δέρματα για να φτιάξει ένα όμορφο γούνινο παλτό της γυναίκας του. Είχε πολύ καλή ψυχή, αυτό ήταν το ελάττωμά του.

Ο Τζο, που είχε ξανακούσει πολλές φορές την ίδια ιστορία, είπε πως αυτό δεν είχε και μεγάλη σημασία και πως θα ήθελε να δει τίποτε άλλες ζωγραφιές, πιο χαρούμενες, κι έτσι πήγαν στο πλαϊνό δωμάτιο ν' απολαύσουν σκηνές από μάχες και ναυάγια πλοίων. Οι μπότες του Τζο, που είχαν ενισχυθεί «τόρα τελευταία», έκαναν μεγάλο θόρυβο πάνω στο ωραίο λαμπερό πάτωμα και προκαλούσαν ένα σωρό ενοχλημένα βλέμματα από τις μεσόκοπες κυρίες και τους ψηλομύτες νεαρούς καλλιτέχνες, που φαίνονταν να έχουν ξεκινήσει κι αυτοί για την ίδια εκδρομή. Μόνο όταν αισθάνθηκαν τρομερά κουρασμένοι, ύστερα από μια τελευταία βόλτα στο μουσείο της Μαντάμ Τισό και στον ζωολογικό κήπο, κι έναν περίπατο μέσα σε ιπτάμενες βάρκες σε κάποιο λούνα παρκ, κι όταν βρέθηκαν καθισμένοι

μπροστά από τηγανητά ψάρια και πατατάκια και κακάο μέσα σ' ένα σαλόνι τσαγιού, η Ρόζι ανέφερε πάλι τον πίνακα.

– Γαρίφαλο, Κρίνο, Τριαντάφυλλο, μουρμούρισε ανάμεσα σε μια μπουκιά τηγανητού ψαριού και μια γουλιιά από καυτό κακάο μάλλον.

– Τι συμβαίνει, Ρόζι, κατάπιες κανένα κόκαλο; ρώτησε με συμπάθεια ο κύριος Ραγκλς.

– Κόκαλο! Δεν υπάρχει πιθανότητα, τα έχουν βγάλει όλα... Αλλά, να, δεν μου φεύγει απ' το μυαλό αυτός ο πίνακας. Τζο, όταν παντρευτούμε, θα ήθελα να βγάλω το πρώτο μας μωρό Γαρίφαλο Κρίνο Τριαντάφυλλο*. Θα έχει τ' όνομά μου έτσι και μπορούμε να διαλέξουμε το Γαρίφαλο ή Κρίνο για πρώτο όνομα.

– Και τι θα γίνει αν είναι αγόρι; ρώτησε ο Τζο.

– Δεν θα είναι, είπε η Ρόζι με σιγουριά.

Δεν ήταν. Μα στην πόρτα της εκκλησίας, ο Τζο άρχισε να διαμαρτύρεται τόσο έντονα για την ιδέα να ονομάσουν Γαρίφαλο το πρωτότοκο παιδί τους, που ο εφημέριος έβαλε τις φωνές: «Ελάτε πια, έχω κι άλλα παιδιά να βαφτίσω και η γυναίκα μου έχει επισκέψεις για το τσάι και πρέπει επιτέλους ν' αποφασίσετε». Τότε η Ρόζι υποχώρησε και το φωνακλάδικο κοκκινομάλλικο μωρό βαφτίστηκε χωρίς άλλες λογομαχίες απλώς Λίλι Ρούζ.

Το επόμενο μωρό γεννήθηκε κι αυτό κορίτσι, και ο Τζο είπε πως ήταν η σειρά του αυτή τη φορά να διαλέξει ένα όνομα και πως θα την έβγαζαν σκέτα Κέιτ, από το όνομα της πεθαμένης μητέρας του.

* Στα ελληνικά, αντιστοίχως, Γαριφαλιά, Κρινιώ, Τριανταφυλλιά.

– Εκείνη μπορεί να μην είχε τίποτα το εξαιρετικό, του απάντησε η Ρόζι, μα το μωρό είναι καλλονή! Δεν είσαι καλλονή, ομορφούλα μου;

Αλίμονο, όμως! Η Κέιτ δικαίωσε τ' όνομά της, και μεγάλωσε δίχως να έχει τίποτα το εξαιρετικό· έγινε ένα αδύνατο παιδί γεμάτο φακίδες, με πόδια σαν καλάμια και μαλλιά κατσαρά και μπερδεμένα, μια εκπληκτική αντίθεση με την παχουλή Λίλι Ρόουζ.

Ύστερα ήρθαν τα δυο δίδυμα αγόρια, και ο κύριος Ραγκλς, που είχε πάει επίσκεψη στο σπίτι του εφημέριου να ζητήσει μια ενίσχυση για το ντύσιμο των γιων του, δεδομένου ότι περίμεναν μόνο ένα, πέρασε την Κυριακή μετά τον ερχομό τους, στην εκκλησία. Αυτό έγινε γιατί από τη μια ήθελε να βρεθεί έξω απ' όλη τη φασαρία που προκαλούσαν τα δίδυμα στο σπίτι, κι από την άλλη σαν μια ευγενική ανταπόδοση στην καλοσύνη της γυναίκας του εφημέριου, που φάνηκε τόσο πρόθυμη για τα μωρουδιακά ρούχα. Ο κύριος Ραγκλς δεν ήταν και τόσο φανατικός με την εκκλησία και καθώς πατούσε στο κατώφλι του σπιτιού του εφημέριου, πέρασε απ' το μυαλό του πως η τελευταία φορά που είχε παρακολουθήσει τη λειτουργία ήταν η γιορτή του θερισμού, που έγινε πριν από αρκετούς μήνες.

Μόλο που γονάτισε, σηκώθηκε και ξανακάθισε μαζί με τους υπόλοιπους εκκλησιαζόμενους, ο κύριος Ραγκλς δυσκολεύτηκε να διατηρήσει την προσοχή του απερίσπαστη από τη λειτουργία γιατί μέσα στο μυαλό του τριγυρνούσαν πολλά πράγματα. Για την ώρα, τα δίδυμα γέμιζαν το μεγαλύτερο μέρος, μα η γωνίτσα, η αφιερωμένη στην κηπουρική, ήταν πολύ απασχολημένη με

την πρόοδο των ανοιξιάτικων χορταρικών του και με το πώς γινόταν ο κύριος Χουκ του αριθμού δύο της οδού Ουάν Εντ, να έχει προχωρήσει τόσο πολύ με τα πράσα και τα καρότα του. Ύστερα ερχόταν ένα άλλο πρόβλημα, αν μια ή δυο κότες ακόμη μπορούσαν να χωρέσουν μέσα στο χαρτόκουτο από το σαπούνι. Αν ήταν να μεγαλώνει η οικογένειά του με τον τωρινό ρυθμό, σκεφτόταν ο κύριος Ρακλς, όσο περισσότερα τρόφιμα μπορούσε να παράγει το σπίτι, τόσο το καλύτερο. Και, τελικά, υπήρχε πάντα το πρόβλημα του γουρουνιού. Εδώ ο Τζο παραχώρησε στον εαυτό του μερικά λεπτά ευτυχισμένης ονειροπόλησης... Μα βέβαια, σ' εκείνη τη γωνιά, ανάμεσα στο κουτί με τις κότες και το μικρό υπόστεγο για τα εργαλεία, υπήρχε αρκετός χώρος για ένα μικρό χοιροστάσιο. Θα μπορούσε να πάρει κι ένα μικρό μέρος από το παρτέρι των λουλουδιών, και η Ρόζι θα έπρεπε να κοντύνει μερικούς πόντους το σχοινί για το άπλωμα – και μια και φτάσαμε μέχρι εδώ, θα μπορούσε ακόμη και να γκρεμίσει εντελώς το μικρό υπόστεγο για τα εργαλεία και να τα φυλάει στην κουζίνα, παρόλο που η Ρόζι θα είχε αντίρρηση, χωρίς αμφιβολία. Όπως και να ήταν, με τα δίδυμα τώρα στο σπίτι, ήταν πια καιρός να μελετηθεί σοβαρά το πρόβλημα του γουρουνιού. Μπροστά στα μάτια του πέρασε η φευγαλέα εικόνα του υγειονομικού επιθεωρητή, μα μόνο για μερικά δευτερόλεπτα, και καθώς το εκκλησίασμα καθόταν για τη δεύτερη ανάγνωση, οι κότες, τα χορταρικά και τα δίδυμα γέμισαν ξανά το μυαλό του κυρίου Ραγκλς.

– Τώρα, τα ονόματα των δώδεκα Αποστόλων είναι τα εξής, διάβασε ο εφημέριος.

Ο Τζο τέντωσε τ' αφτιά του. Ονόματα! Να ένα ακόμα πρόβλημα! Αυτή τη φορά, η Ρόζι ήταν πολύ ήσυχη σχετικά με τα ονόματα. Ο ίδιος δεν είχε πει τίποτα, μα ήταν σίγουρος πως κάτι του ετοίμαζε – πίστευε πως κατά βάθος, ποτέ δεν του είχε συγχωρήσει εκείνη την ιστορία με το Γαρίφαλο και την Κέιτ. Ήταν δίκαιο να την αφήσει να κάνει το δικό της αυτή τη φορά, μα πραγματικά δεν μπορούσε ν' ανεχθεί ονόματα φανταχτερά ή λουλουδίστικα γι' αγόρια – και δίχως άλλο, φανταχτερά ή λουλουδίστικα θα ήταν αν έβαζε η Ρόζι το χέρι της.

– Ο Σίμωνας, ο οποίος μετονομάστηκε Πέτρος, και ο Ανδρέας ο αδελφός του, διάβασε ο εφημέριος. Ο Ιάκωβος, ο γιος του Ζεβεδαίου και ο Ιωάννης ο αδελφός του, ο Φίλιππος και ο Βαρθολομαίος. Ο Θωμάς και ο Ματθαίος...

«Φαίνεται να πηγαίνουν δυο δυο», είπε μέσα του ο Τζο. Αυτό τού φάνηκε ενθαρρυντικό. «Καλύτερα να διαλέξω δυο απ' αυτά, να τελειώνει η ιστορία», σκέφτηκε, μα ο εφημέριος συνέχισε να διαβάζει και το επόμενο πράγμα που έπιασε ο Τζο, ήταν για έναν εργάτη που κέρδιζε επάξια το κρέας του και του φάνηκε πως κι αυτό ήταν πολύ σχετικό και ήλπιζε το κυριακάτικο γεύμα του να ήταν καλό κι αυτό! Ύστερα, σαν να πέρασε από το μυαλό του μια ιδέα ξαφνική, άρπαξε το βιβλίο των προσευχών από το μπροστινό στασίδι, κι αφού σάλιωσε το δάχτυλο και γύρισε πολλές σελίδες, βρήκε το εδάφιο που ζητούσε. Έβγαλε ένα υπόλειμμα μολυβιού από την τσέπη του, το κράτησε όρθιο πάνω από τη λίστα με τα ονόματα των Αποστόλων, έκλεισε τα μάτια του και τ' άφησε να πέσει μ' ένα δυνατό «πλοπ»! Τζέιμς και Τζον (Ιάκωβος και Ιωάννης). Ο Τζο αναστέναξε με ανα-

κούφιση – είχε φοβηθεί μήπως πέσει στον Φίλιππο και τον Βαρθολομαίο, ειδικά τον Βαρθολομαίο! «Η απόφαση βγήκε», μουρμούρισε, και η κυρία Τσιπς, η γυναίκα του μπακάλη που φάνταζε ντυμένη μ' ένα βελούδο μπλε στο χρώμα του ζαφειριού καθισμένη στο πιο μακρινό στασίδι της σειράς, έτσι που κανείς να μην έχει την παραμικρή πιθανότητα να φανταστεί πως ήταν φίλοι (τόσο μεγάλο είναι το χάος ανάμεσα στο παντοπωλείο και στα σκουπίδια), έστρεψε πάνω του τα μάτια της αυστηρά και αποδοκιμαστικά. Μα ο κύριος Ραγκλς ξεχνούσε εύκολα. Μόλις ένα πρόβλημα λυνόταν, το έδιωχνε από το μυαλό του – κάτι που τον έκανε να μην κουράζεται πολύ, και που εκτιμούσε ιδιαίτερα. Τα ονόματα των διδύμων είχαν τακτοποιηθεί και μπορούσε να γλιστρήσει στο σπίτι του εφημέριου αμέσως μετά τη λειτουργία, για να κανονίσει τη βάρφτιση.

Όταν γύρισε στο σπίτι με τα καλά νέα, η Ρόζι κατέβασε τα μούτρα.

– Όστε έτσι αποφάσισες, ε; Λοιπόν, κι εγώ αποφάσισα. Ρόλαντ και Νίγκελ, αυτά θα είναι τα ονόματά τους. Ακούς εκεί, Τζέιμς και Τζον!

– Ρόλαντ και Νίγκελ! Τι είναι πάλι αυτό! φώναξε ο κύριος Ραγκλς. Πού ξανακούστηκε – τα παιδιά ενός σκουπιδιάρη!

– Και τι έχουν οι σκουπιδιάρηδες, παρακαλώ; του απάντησε η Ρόζι. Πολύ θα ήθελα να ξέρω τι θα έκαναν οι άνθρωποι σ' αυτή την πόλη αν δεν υπήρχες εσύ – κι εγώ, μια που το 'φερε η κουβέντα – που τους πλένουμε και καθαρίζουμε τη σαβούρα τους! Σε ωραία κατάσταση θα βρίσκονταν!

Στο βιβλιοπωλείο
της γειτονιάς σας,
θ' ανακαλύψετε τη συνέχεια!

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Μπείτε στο
www.e-agyra.gr
και βρείτε πολλά ακόμη
υπέροχα, συναρπαστικά βιβλία.